

Ébert Tibor
 Bolyongás

(Kázmér Miklósnak)

Pozsony,
 ezerszer glóriázott városom.
 A glóriák lekoptak,
 már nem fénylenek,
 vagy talmi ragyogásuk.
 A gondolat száll
 angyalok nélkül feléd,
 az ifjúság, apám, anyám,
 a társaim
 szárnyaszegett kísértetekként
 a Mihály kaputól végig,
 a Nyerges utcán,
 a szélkergetős Duna-partig
 hol korlátra támaszkodva vitt,
 vitt messzire a hömpölygés,
 az úszó jégtáblákon
 éveim sirályai gubbasztottak
 várva...
 Fölrepültek? Fölrepültenek...
 Micsoda kaleidoszkóp!
 Beléd kapaszkodom,
 Káptalan, Ventúr, Klarissza utca,
 Boltív, Roland-kút,
 barokkos geometriák,
 domb, hegyek, terek, kövek,
 sikátorok, gázlángos áhítat...
 Ne engedjete, ne engedjete!
 Úgy kell fagyos leheletű
 melege markolásotoknak,
 szoríts magadhoz, Városom!
 Hadd fogóddzam beléd!
 El ne eressz, vonszolj magaddal,
 bilincselj le, mint Prométheuszt,
 ki Isteneitől ellopta a tüzet,
 a máját vájja a keselyű.
 ...

Naponta fogy a múlt útravalója.
 Így hordozva tékozlom,
 Téged idézve egyre,
 mindazt, ami voltál,
 hűséged állhatatosságát,
 százkarú ragaszkodást...
 A Tiéd mindaz
 a csillagszórós Isteneké
 jussuk
 ott, ott, csak ott,
 bizonyossággal,
 történelmiséggel,
 lényegeddel...

Csak így vagy teljes:
 magad.
 Örök érvényű,
 öntörvényű, hamisítatlan
 hamisítvány
 metamorfózisaidban is.
 Glóriád árnyait bámulom,
 mint tűnő fellegeket
 a messzeségben
 a messzeségből
 bolyongásra ítélve.

KIKÖTŐ